

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 71.834 van 16 februari 1998
in de zaak A. 76.964/IX-865.**

In zake : Agnes SIMILLION,
wonende te LOKEREN,
Tweebruggenstraat 9 W3

tegen :

het Openbaar centrum voor maatschappelijk
welzijn van LOKEREN,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat F. KENIS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Sint-Michielslaan 55/10.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VAN STATE,

Gezien het verzoekschrift dat op 29 december 1997 werd ingediend namens Agnes SIMILLION, verpleeghulp in het ziekenhuis van het Openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van Lokeren, door haar raadsman G. DE SMEDT, advocaat te Lokeren, om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vorderen van "de beslissing van 10 december 1997 van de Raad van het Openbaar Centrum voor Maatschappelijk Welzijn van de Stad Lokeren waarbij aan verzoekster een tuchtstraf werd opgelegd van twee maanden schorsing en dit voor de periode van 12.01.1998 tot en met 11.03.1998 alsook van de kennisgeving van 18 december 1997 waarbij wordt gesteld dat deze schorsing eveneens een verlies van wedde voor de schorsingsperiode tot gevolg heeft"; dat verzoekster in fine van haar verzoekschrift tevens vraagt aan de verwerende partij een dwangsom op te leggen van 10.000 fr. per dag vanaf de betekening van het schorsingsarrest;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 31 december 1997 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 7 januari 1998;

Gehoord het verslag van de Eerste Voorzitter van de Raad van State G. BAETEMAN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat G. DE SMEDT, die verschijnt voor verzoekster, en van Advocaat F. KENIS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur B. THYS;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

1.1. Verzoekster is sedert 13 november 1976 in dienst van het Openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van de stad Lokeren. Zij is verpleeghulp in vast statutair verband. Volgens de laatste verklaring voor de toepassing van artikel 54bis van het koninklijk besluit nr. 78 van 10 november 1967 betreffende de uitoefening van de geneeskunst, de verpleegkunde, de paramedische beroepen en de geneeskundige commissies had zij op 18 november 1994 17 jaar full-time en 1 jaar half-time dienst als verpleeghulp.

Zij is werkzaam in de diensten materniteit, heelkunde-inwendige ziekten en pediatrie.

1.2. Tussen 2 april en 21 juli 1997 was verzoekster met ziekteverlof. De hoofdverpleegkundige weigerde het door haar gevraagde verlof van 4 tot 17 augustus 1997. Het verslag dat met betrekking tot deze weigeringsbeslissing werd opgesteld op 13 augustus 1997, luidt als volgt :

"... Mevr. SIMILLION betreurt dat zij de 2° week van augustus geen verlof kon krijgen. Ik antwoord dat de verlofregeling dienstoverschrijdend bekeken is en vraag enige redelijkheid na 10 weken afwezigheid. Mevr. SIMILLION wijst mij erop dat dit was wegens ziekte. Ik deel mee dat ik mij de reden van afwezigheid niet aantrek en dat ik het niet normaal vind dat de kliniek zich steeds aanpast aan het werk van de echtgenoot..."

Verzoekster geeft toe dat alsdan een verbaal meningsverschil uitgevochten werd en naar aanleiding daarvan werd door het beheerscomité beslist om lastens verzoekster een tuchtdossier samen te stellen en een tuchtprocedure aan te vatten.

1.3. Deze beslissing werd op de zitting van 21 oktober 1997 bevestigd door de raad van het Openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van de stad Lokeren.

1.4. Op 24 oktober 1997 werd aan verzoekster een oproepingsbrief gezonden om op 25 november 1997 in de raadszaal van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn te worden gehoord. In gezamenlijk overleg tussen partijen werd de datum van deze zitting verschoven naar 10 december 1997 teneinde nog een aantal getuigen te horen.

Op deze zitting werd door de raad van het Openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn te Lokeren

het bestreden besluit genomen, dat bij aangetekende brief van 18 december 1997 aan verzoekster werd toegestuurd, met poststempel 19 december 1997 (vrijdag). Verzoekster stelt van deze beslissing pas kennis genomen te hebben op 22 december 1997.

1.5. Uit het begeleidend schrijven van 18 december 1997 volgt dat eveneens de wedde voor de schorsingsperiode moet worden ingehouden.

1.6. Het bestreden besluit steunt op volgende considerans :

"dat de ten laste gelegde feiten aan de betrokkene kenbaar gemaakt werden in bedoelde brief van 24.10.1997 en dat betrokkene op de hoogte gebracht werd van de mogelijkheid tot inzage van bedoeld tuchtdossier en van het feit dat zij zich mag laten bijstaan door een verdediger van haar keuze.

Gelet op de verklaring van betrokkene van 11.11.1997 waarbij zij mededeelt dat zij aanwezig zal zijn op de hoorzitting van 25.11.1997.

Gelet op de brief van Mr. DE SMEDT Godfried dd. 13.11.1997 waarbij hij mededeelt dat hij als advocaat betrokkene zal bijstaan tijdens de hoorzitting en op het feit dat hij op 03.11.1997 inzage genomen heeft van het dossier.

Gelet op het onderling overleg en met akkoord van beide partijen, besliste de Raad in zitting van 25.11.1997 de hoorzitting, gepland op 25.11.1997 te verdagen naar woensdag 10.12.1997.

Overwegende dat de feiten dd. 18.04.1996 verjaard zijn en dat derhalve met deze feiten geen rekening gehouden wordt.

Overwegende dat de Voorzitter de vergadering bijgevolg uitdrukkelijk gelast om met deze feiten geen rekening te houden.

Overwegende dat betrokkene gebruik gemaakt heeft van haar recht om het horen van getuigen te vragen.

Gelet op het proces-verbaal van heden.

Gelet op de processen-verbaal van getuigenverhoor.

Overwegende dat de Raad van oordeel is dat de feiten dd. 13 en 14 augustus 1997 voldoende bewezen zijn.

Gelet op het voorstel van de voorzitter om een tuchtstraf uit te spreken.

Gelet op de uitslag van de geheime stemming : 9 ja-stemmen en 1 neen-stem.

Overwegende dat de betrokkene bij herhaling in de fout is gegaan wat blijkt uit de niet doorgehaalde tuchtstraffen uit het verleden :

- een tuchtstraf van 8 dagen schorsing in 1985 wegens niet volgen van de voorschriften aangaande arbeidskledij, aantijging t.o.v. de directrice nursing, smaad aan de voorzitter en de leden van het Vast Bureau
- een tuchtstraf van 3 dagen schorsing in 1986 voor het verlaten van de dienst zonder toelating, houding t.o.v. directie, presteren overuren zonder toelating en eigen keuze bij verzorging van patiënten.

Gelet op het voorstel van de voorzitter om de strafmaat te bepalen op twee maanden schorsing.

Gelet op de uitslag van de geheime stemming met 9 ja-stemmen en 1 onthouding.

Gelet op de wet op het OCMW van 08.07.1976 gewijzigd bij wet van 05.08.1992 en 12.01.1993";

2. Over de gegrondheid van de vordering tot schorsing bij wege van uiterst dringende noodzakelijkheid.

2.1.1. Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.2.1. Overwegende dat verzoekster ter staving van haar vordering vier middelen aanvoert;

2.2.2.1. Overwegende dat verzoekster in haar eerste middel stelt dat de procedure die tot de bestreden tuchtmaatregel heeft geleid, nietig is omdat de brief van 24 oktober 1997, waarbij zij werd opgeroepen voor verhoor door de raad voor maatschappelijk welzijn, niet

vermeldde dat lastens haar een tuchtstraf werd overwogen, zoals nochtans is voorgeschreven door artikel 52 van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, juncto artikel 301 van de Nieuwe gemeentewet;

2.2.2.2. Overwegende dat de voormelde oproepingsbrief verzoekster ervan in kennis stelde dat de raad voor maatschappelijk welzijn op 21 oktober 1997 had beslist lastens haar een tuchtprocedure in te stellen en dat zij werd opgeroepen om door de raad te worden gehoord over de ten laste gelegde feiten die nader in de brief worden omschreven; dat er derhalve voor verzoekster geen redelijke twijfel kon over bestaan dat zij om tuchtedenen voor dat verhoor werd opgeroepen en dat ze in die omstandigheden dan ook niet nuttig de schending van artikel 301 van de Nieuwe gemeentewet kan inroepen;

2.2.2.3. Overwegende dat verzoekster verder aanvoert dat de brief van 18 december 1997, waarbij zij in kennis werd gesteld van de bestreden tuchtmaatregel, nietig is omdat hij tevens melding maakt van het verlies van haar wedde gedurende de periode van de schorsing, terwijl de raad voor maatschappelijk welzijn op 10 december 1997 over de inhouding van verzoeksters wedde geen beslissing heeft genomen.

2.2.2.4. Overwegende dat de raad voor maatschappelijk welzijn geen uitdrukkelijke beslissing diende te nemen over de inhouding van verzoeksters wedde, daar artikel 285, tweede lid, van de Nieuwe gemeentewet bepaalt dat de schorsing bij wijze van straf, zolang zij duurt, verlies van wedde tot gevolg heeft;

2.2.2.5. Overwegende dat uit wat voorafgaat het eerste middel dus niet ernstig is;

2.2.3.1. Overwegende dat verzoekster in het tweede middel aanvoert dat de bestreden beslissing onvoldoende is gemotiveerd, dus genomen met schending van de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen naar luid waarvan elke eenzijdige, individuele rechtshandeling die uitgaat van een bestuur op een afdoende wijze de feitelijke en juridische overwegingen dient te vermelden die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen;

2.2.3.2. Overwegende dat de bestreden beslissing formeel afdoende gemotiveerd is; dat verwezen wordt naar het tuchtverslag dat door de secretaris van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn ten laste van verzoekster werd opgesteld, naar de beslissing van 21 oktober 1997 van de raad voor maatschappelijk welzijn om lastens verzoekster een tuchtdossier samen te stellen, naar de oproepingsbrief van 24 oktober 1997 waarbij verzoekster in kennis werd gesteld van de tenlastegelegde feiten en waarbij zij werd opgeroepen voor verhoor door de raad voor maatschappelijk welzijn; dat verder verwezen wordt naar het verhoor van verzoekster, naar de getuigenverhoren die hebben plaatsgehad en de processen-verbaal die daarover werden opgesteld, dat vermeld wordt welke van de tenlastegelegde feiten bewezen worden geacht en welke, omwille van verjaring, niet in aanmerking worden genomen, dat de procedurele voorschriften opgesomd worden die werden in acht genomen en verwezen wordt naar vroegere, niet-doorgehaalde tuchtsancties ter motivering van de maat van de opgelegde tuchtsanctie; dat het aansluitende weddeverlies, zoals hiervoor aangetoond, gebeurde met toepassing van artikel 285, tweede lid, van de Nieuwe gemeentewet en derhalve niet nader moest gemotiveerd worden;

2.2.3.3. Overwegende dat voor zover verzoekster in haar tweede middel ook het gebrek aan materiële motivering van de bestreden tuchtmaatregel aanklaagt, in de huidige stand van de procedure kan worden volstaan met de vaststelling dat de gegevens betreffende het gedrag van verzoekster die blijken uit het tuchtdossier en inzonderheid uit het verslag van 13 augustus 1997 van hoofdverpleegkundige Philippe SCHATTEMAN, en die door verzoekster niet worden weerlegd, de raad voor maatschappelijk welzijn ertoe konden brengen verzoekster tuchtrechtelijk te sanctioneren; dat verzoekster de objectiviteit van de hoofdverpleegkundige wel in twijfel trekt, maar dat deze bewering niet door concrete gegevens wordt gestaafd; dat het tweede middel evenmin ernstig is;

2.2.4.1. Overwegende dat verzoekster in het derde middel doet gelden dat de raad voor maatschappelijk welzijn bij de vaststelling en de waardering van de tuchtfeiten onzorgvuldig is tewerk gegaan doordat hij zonder enige motivering en zonder inoverwegingneming van "de staat van dienst" van verzoekster, de voorstellen van zijn voorzitter betreffende de tuchtrechtelijke bestraffing van betrokkene heeft ingewilligd en doordat het tuchtdossier lastens verzoekster "nodeloos werd aangedikt met reeds lang verjaarde feiten";

2.2.4.2. Overwegende dat de raad voor maatschappelijk welzijn weliswaar de voorstellen van zijn voorzitter heeft gevolgd, maar dat zulks zoals reeds is gebleken bij het onderzoek van het tweede middel, op een gemotiveerde wijze is gebeurd;

2.2.4.3. Overwegende dat, wat de aanvankelijk aan verzoekster ten laste gelegde feiten betreft die overeenkomstig artikel 317 van de Nieuwe gemeentewet reeds

waren verjaard, uit de bestreden beslissing uitdrukkelijk blijkt dat die door de raad voor maatschappelijk welzijn niet in aanmerking werden genomen bij het opleggen van de bestreden tuchtmaatregel;

2.2.4.4. Overwegende dat het derde middel dan ook evenmin ernstig is;

2.2.5.1. Overwegende dat verzoekster in het vierde middel de schending van het evenredigheidsbeginsel aanklaagt; dat zij betoogt dat de tenlastegelegde feiten terug te brengen zijn tot een banale woordenwisseling tussen verzoekster, die pas was hersteld van een ernstige ziekte, en een "meerdere" die deze afwezigheid wegens ziekte niet in dank heeft aangenomen en zich "gerevanceerd" heeft door de vraag van verzoekster om haar jaarlijks verlof te mogen nemen van 4 tot 17 augustus 1997, af te wijzen; dat verzoekster de maat van de opgelegde tuchtsanctie manifest onevenredig acht met de ernst van die feiten; dat ze in dat verband betoogt dat de willekeur van de opgelegde sanctie blijkt uit het feit dat het tuchtdossier werd "aangedikt" met verjaarde tuchtfeiten, alsook uit de omstandigheid dat de raad voor maatschappelijk welzijn de door de secretaris voegestelde strafmaat heeft gevolgd, niet-tegenstaande de raad erkende dat de meeste van de in het tuchtverslag van de secretaris aangehaalde feiten waren verjaard;

2.2.5.2. Overwegende dat de Raad van State zich bij het beoordelen van de redelijkheid van een tuchtmaatregel niet in de plaats mag stellen van de tuchtoverheid en dat de marginale toetsingsbevoegdheid waarover de Raad in deze beschikt, in wezen betekent dat hij enkel een straf die volkomen in wanverhouding staat tot bewezen feiten, als onwettig kan kwalificeren, met andere woorden een straf waarvan het in redelijkheid

ondenkbaar is dat enige overheid ze voor die feiten zou opleggen;

2.2.5.3. Overwegende dat in casu geen dergelijke wanverhouding kan vastgesteld worden; dat de tuchtfeiten die aan verzoekster worden verweten niet zo banaal zijn als zij beweert : de woorden die verzoekster blijkens het verslag van 13 augustus 1997 van de hoofdverpleegkundige tegen deze laatste heeft uitgesproken en die zij in de loop van de tuchtprocedure niet heeft weten te ontkrachten, getuigen onmiskenbaar van een ernstig tuchtvergrijp, dat bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoekster reeds eerder tuchtrechtelijk werd gesanctioneerd, en die tuchtsancties niet zijn doorgehaald, zodat de raad voor maatschappelijk welzijn er rechtmatig rekening kon mee houden bij het bepalen van de strafmaat; dat het vierde middel dan ook evenmin ernstig is;

2.2.6.1. Overwegende dat aldus is komen vast te staan dat aan één van de drie cumulatieve voorwaarden voor het bevelen van de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet is voldaan, zodat de vordering tot schorsing, bij uiterst dringende noodzakelijkheid, van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 10 december 1997 van de raad voor maatschappelijk welzijn van het Openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van Lokeren waarbij zij bij tuchtmaatregel gedurende twee maanden wordt geschorst, alsmede de vordering tot het opleggen van een dwangsom die accessorium is van de vordering tot schorsing, moet verworpen worden,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2.

De vordering tot het opleggen van een dwangsom wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zestien februari 1900 achtennegentig, door :

de H.	G. BAETEMAN,	eerste voorzitter van de Raad
		van State,
Mevr.	S. DOMS	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DOMS.

G. BAETEMAN.